

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 1 an și 1 lună închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 5 ani.

2. Instanța a constatat, că la 20 aprilie 2017, orele 15.30, inculpatul Pascal Ghennadi, acționând cu intenție directă și având scopul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, după ce a consumat băuturi alcoolice, știind cu certitudine că nu deține permis de conducere și că este în stare de ebrietate alcoolică, cunoscând sigur că acționează cu încălcarea prevederilor pct. 14 al Regulamentului de Circulație Rutieră, potrivit căruia conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere, precum și pct. 11 lit. j) al Regulamentului de Circulație Rutieră care prevede că „conducătorul de vehicul înainte de plecare și în timpul deplasării este obligat, să se supună, la solicitarea agentului de circulație, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efect similar”, a refuzat de a fi supus examenului medical de stabilire a stării de ebrietate și natura ei. Astfel, știind cu certitudine că nu deține permis de conducere, deplasându-se cu automobilul „Gaz-2410”, număr de înmatriculare XXX XXX, pe str. 27 August, or. Durlești, mun. Chișinău, ajungând în apropierea blocului locativ cu nr. 5A, pe motivul lipsei de reacție și dexteritate la conducerea automobilului dat, a pierdut controlul și în rezultat a tamponat automobilul „Mercedes”, nr./î XXX XXX, ce aparținea lui Burghiu I. Ca urmare, a fost solicitată intervenția colaboratorilor Inspectoratului Național de Patrulare din mun. Chișinău care, ajungând la fața locului și având dubii că conducătorul auto Pascal Ghennadi este în stare de ebrietate, l-au condus la sediul Instituției Medico-sanitare Publice Dispensarul Republican de Narcologie, din mun. Chișinău, str. Petru Rareș 32, pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate, în cadrul căreia inculpatul Pascal Ghennadi, a refuzat de la testare alcoolică și recoltarea probelor biologice, fapt consemnat în procesul verbal nr. 3495 din 20 aprilie 2017.

Tot el, la 17 iunie 2017, orele 23.20, acționând cu intenție directă și având scopul conducerii mijlocului de transport fără a deține permis de conducere și în stare de ebrietate alcoolică, astfel, încălcând cerințele art. 10 pct. 2) lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, potrivit căruia persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea lucrătorului de poliție este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, art. 14 - conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate,

sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere, după ce a consumat băuturi alcoolice (vin și bere) și se afla în stare de ebrietate, a condus automobilul „Gaz-2410”, n/î AAG 457. Deplasându-se pe str. Tudor Vladimirescu, or. Durlăști, mun. Chișinău, a fost stopat de către colaboratorii INP al IGP al MAI, și fiind suspectat în consumul de băuturi alcoolice, a fost verificat cu aparatul de tip Drager, fiind stabilită concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,05 mg/1, care conform pct. 4 din Regulamentul privind modul de testare alcoolscoptică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova, nr. 296 din 16.04.2009, la fel, art. 134¹² din Codul penal, se consideră ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, deoarece depășește norma de 0,3 mg/1 - concentrație vapori de alcool în aerul expirat.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, precum și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, acțiune săvârșită de către o persoană, care nu deține permis de conducere și în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, că inculpatul a comis 2 infracțiuni ușoare, că anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 21.08.2015 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, pedepsa stabilită fiind executată, astfel, nefiind aplicabilă reținerea circumstanței agravante – săvârșirea infracțiunii de către o persoană condamnată pentru infracțiune similară, că circumstanțe agravante și atenuante nu au fost stabilite, că inculpatul a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, că inculpatul cunoscând cu certitudine că cauza penală de învinuire în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal pentru infracțiunea săvârșită la 20.04.2017 se afla pe rolul instanței, pe 17.06.2017 a comis o nouă infracțiune prevăzută de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, concluzionând că suspendarea executării pedepsei cu închisoare și acordarea posibilității acestuia ca în termenul de probă, prin comportare exemplară și muncă cinstită, să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat, va oferi o mai bună protecție intereselor societății decât izolarea lui de societate, în conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, of. Buiucani, Olesea Roșca, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal.

Apelantul a invocat, că instanța de judecată greșit a individualizat pedeapsa penală, dispunând asupra suspendării condiționate a executării ei.

Or, potrivit comportamentului inculpatului după comiterea infracțiunii și gravitatea infracțiunilor comise, acesta a recidivat și indiferent de faptul dacă antecedentele penale au fost stinse, nu pot oferi caracterul de circumstanțe - premisă pentru aplicabilitatea normei materiale prevăzute de art. 90 Cod penal.

Instanța de judecată nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal, și anume de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

La aplicarea și individualizarea pedepsei, instanța de judecată nu a luat în calcul circumstanțe esențiale și relevante speței, toate acestea în condiția în care inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, însă careva concluzii nu și-a format și a continuat deși nu deținea permis de conducere, să conducă mijloacele de transport în stare de ebrietate avansată, punând astfel în pericol securitatea circulației rutiere și a participanților la trafic.

În circumstanțele expuse, instanța urma să-i aplice inculpatului pedeapsa cu închisoare în limitele sancțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La fel, anterior inculpatul fiind condamnat pentru infracțiuni similare la pedepse neprivative de libertate, nu a conștientizat că este pedepsit efectiv și proporțional pentru faptele săvârșite, în rezultat devenind mai încrezut în impunitatea sa și ca urmare a continuat să săvârșească infracțiuni, iar statul și sistemul de justiție este obligat să asigure protecția necesară comunității.

Totodată, sistemul degradat de valori al inculpatului urmează a fi reeducat în rezultatul activităților de corectare comportamentală desfășurate în instituțiile penitenciare, or inculpatul prezintă pericol și trebuie să fie izolat de societate pentru a nu admite săvârșirea de către acesta a unor fapte mai grave.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, apelul a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Pascal Ghennadi, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal i-a fost aplicată pedeapsa de 6 luni închisoare și în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal de 8 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 1 an și 1 lună închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă.

Or, potrivit prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților.

La aprecierea măsurii și mărimii de pedeapsă, instanța de fond nu a luat în considerație în deplină măsură gravitatea infracțiunilor săvârșite, de persoana inculpatului care deși cunoștea cu certitudine că cauza penală de învinuire în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, săvârșită la data de 20.04.2017 se află pe rolul instanței, la data de 17.06.2017 a comis o nouă infracțiune prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, acesta anterior fiind condamnat pentru infracțiuni similare.

Comportamentul inculpatului după comiterea infracțiunii și gravitatea acesteia, recidivarea acestuia indiferent dacă antecedentele penale au fost stinse, nu pot oferi garanție că acesta nu va recidiva în comiterea infracțiunilor privind conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate.

La aplicarea și individualizarea pedepsei, instanța de judecată nu a luat în considerație circumstanțe esențiale și relevante speței, aceasta în condiția în care inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, însă careva concluzii nu și-a format și a continuat, deși nu deținea permis de conducere să conducă mijloacele de transport în stare de ebrietate alcoolică avansată, punând astfel în pericol securitatea circulației rutiere și a participanților la trafic.

Totodată, conform materialelor cauzei penale se atestă că inculpatul la 12.05.2017 a fost recunoscut vinovat de comiterea contravențiilor prevăzute de art. 231 alin. (2), art. 242 alin. (2) Cod contravențional, fiindu-i numită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 54 unități convenționale și 6 puncte de penalizare.

Astfel, instanța urma să-i aplice inculpatului pedeapsa cu închisoare în limitele sancțiunilor prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod Penal, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Mai mult, inculpatul anterior fiind condamnat pentru infracțiuni similare la pedepse neprivative de libertate, nu a conștientizat faptul că el este pedepsit efectiv și proporțional pentru faptele săvârșite, acesta continuându-și comportamentul infracțional.

Instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpatului, a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75-78 Cod penal, că inculpatul a comis (două epizode) infracțiunile prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, care indică la aplicarea unei pedepse mai aspre și anume fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Circumstanțele menționate indică la faptul că urmează, în vederea corectării și reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, a-i aplica inculpatului o pedeapsă reală cu închisoare în limita sancțiunilor prevăzute de art. 264¹ alin. (4), art. 264¹ alin. (4) Cod penal cu aplicarea prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal.

Împrejurările invocate de către prima instanță nu îndreptățesc faptele comise de către inculpat și deci, nu pot genera aplicarea unei pedepse neechitabile, mai mult, soluția adoptată de către prima instanță nu-și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, pentru a nu admite pe viitor săvârșirea a astfel de infracțiuni,

or aplicarea unor pedepse penale reale cu închisoare ar asigura conștientizarea de către inculpat a celor comise cu adoptarea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul în societate.

Instanța de apel a conchis ca fiind necesară aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse reale cu închisoare, pedeapsă pe care o consideră legală, întemeiată și echitabilă în raport cu cele comise, excluzând prevederile art. 90 Cod penal.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul a invocat, că în lipsa circumstanțelor agravante, la stabilirea măsurii și mărimii pedepsei, instanța de fond, în vederea corectării și reeducării lui, corect a aplicat prevederile legale cât și măsura de pedeapsă.

Însă, instanța de apel, a casat sentința, dând o interpretare și apreciere probelor din dosar, a conchis greșit și ilegal și a stabilit o pedeapsă inequitabilă inculpatului care a recunoscut vina în totalitate, cauza fiind examinată în baza prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, s-a căit sincer de cele comise, are la întreținere pe mama sa pensionară care are nevoie de susținerea și îngrijirea sa, deoarece în luna martie a suferit o intervenție chirurgicală la picior și nu se poate deplasa de una singură.

Pedeapsa stabilită de instanța de apel o percepe ca o răzbunare dură a instanței de apel pentru faptele comise, de care se căiește sincer.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă că, recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele faptei comise de el și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel, just a concluzionat că în condițiile în care inculpatul, deși cunoștea cu certitudine că cauza penală de învinuire în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, pentru infracțiunea săvârșită la 20.04.2017, se afla pe rolul instanței, pe 17.06.2017 a comis o nouă infracțiune prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, conducând automobilul în stare de ebrietate alcoolică

avansată, în ambele cazuri fără permis de conducere, punând în pericol securitatea circulației rutiere și a participanților la trafic, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) *pct. 4*) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Pascal Ghennadi Xxxxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco